

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745971360/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

dagen, naar alt hvilede, tog han dem ned, spændte dem fra hverandre, pudsede og blankede omhyggelig hvert Stykke, og — spændte dem saa sammen igen. Naar han havde gjort dette, gik han i Kirke — altid i Trinitatis — sang med stor Andagt de to første Salmer og sov saa regelmæssig til Prædikenen var endt. Saa gik han atter tilbage til Selenkammeret, stoppede sig en beskedent lille Træpibe, aabnede sin lyseblaa Dragkiste og gav sig til at gøre Orden i dens Indhold. Paa denne Tid kom jeg gerne ned til ham; thi Dragkisten med de brogede Træsnit inden i Laaget, det mærkværdige Paaske-lam, der kunde bræge og gø paa én Gang, og vor Frelzers Kors med ham selv, Apostlene, Maria og Røverne, alt sammen inden i en Medicinflaske — det var Rariteter, som jeg ikke lod mig gaa forbi.

Da jeg saaledes en Søndag Eftermiddag kom ned til ham, sad han meget tankefuld og betragtede et Stykke hvidt Baand med røde Kanter. Det havde han slaaet i en Sløjfe og med to Messingsøm fæstet til det indre af Laaget.

„Hvem har givet dig det, Hans?“ spurgte jeg.

„Det er der ingen der har givet mig; det har jeg gjort mig selv til,“ svarede han, ikke uden en vis Stolthed.

„Hvad har du gjort dig til?“ vedblev jeg.

„Det forstaar han sig ikke paa, Viggo, det er noget for mig selv. Ellers mener jeg nok, at jeg har gjort mig til Dannebrogsmænd.“

„Ja, men det kan kun Kongen gøre,“ indvendte jeg, „og saa skal det staa i Avisen, ellers duer det ikke.“

„Ikke det?“ sagde Hans med en betænkelig Mine.

„Ja, det har jeg nu ogsaa tænkt. Men ser han, Viggo, Kongen bør saa højt, at han somme Tider ikke kan se ned til Smaafolk. Se, der er nu Vogn-

mand Jespersen henne paa Købmagergade, han er bleven Dannebrogsg.

„Hvorfor det, Hans?“

„Jo, ser han, Viggo, der faldt nu saa meget Sne i Fjor Vinter. Saa havde da Jespersen og en anden Vognmand taget det paa Levering, for i Almanakken stod der, at der ingen Sne skulde komme. Men det var en gal Spekulation den, for de maatte køre syv Hundrede Læs bort og salte naturligvis Pengene til med det samme. Se, saa mente Magistraten, at de kunde være Dannebrogsg., og saa mente jeg, at jeg ogsaa kunde være det, og derfor gjorde jeg mig selv til det.“

Jeg stirrede paa Hans uden at forstaa ham — dengang kendte jeg ikke hans Fortids Bedrifter.

„Jo, ser han, Viggo, jeg kørte ogsaa engang noget bort,“ sagde han og lukkede Laaget til.

Da jeg om Aftenen meddelte denne Historie til vor Husjomfru, lo hun himmelhøjt og fortalte den som noget meget komisk igen til Onkel ved Tebordet. Onkels Træk blev endnu alvorligere; han lagde Avisen fra sig og sagde: „Der er mere Værd, Jomfru Mortensen, i det Baand, gamle Hans har givet sig selv, end i begge de Kors, som de andre har faaet. Var jeg Konge, slog jeg ham til Ridder.“

Jomfru Mortensen tav forbløffet; men fra den Aften var min Respekt for gamle Hans ubegrænset, og jeg syntes slet ikke, at der var noget forunderligt ved Dannebrogsgbaandet i Dragkistelaaget.

Men faldt den stille Virksomhed, som gamle Hans udfoldede om Søndagen, i Selekammeret, saa var hans daglige Dont indskrænket til „det gamle Brænderi“.

Det gamle Brænderi! — Hvilket Hav af Eventyr og Minder ruller ikke frem for mig ved disse tre Ord! Det gamle Brænderi laa i den anden Gaard lige over for den Fløjbygning, som tjente til Bolig